

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 518/2021
19.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Никола Ромчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство одбране, Сектор за материјалне ресурсе, Управа за општу логистику, Дирекција за услуге стандарда, ВУ „Дедиње“, Београд, коју заступа Војно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизијама тужене и тужиље изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3320/20 од 06.11.2020. године, у седници одржаној 19.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3320/20 од 06.11.2020. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду 3320/20 од 06.11.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1786/18 од 06.05.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље па је обавезана тужена да тужиљи на име разлике између исплаћене основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде, као и на име војног додатка од 20%, уз увећања зараде на име минулог рада, прековременог рада и рада у дане државног празника, за период од 01.05.2015. године па до 31.12.2018. године, исплати укупан износ од 424.215,43 динара и то у појединачним месечним износима са законском затезном каматом ближе наведеним у изреци, све са припадајућим доприносима за обавезно социјално осигурање на износе из става 1. тужбеног захтева Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање – Филијали у Београду, као и са припадајућим доприносима за обавезно здравствено осигурање на износе из става 1. тужбеног захтева Републичком

фонду за здравствено осигурање – Филијали у Београду и припадајућом накнадом за незапослене на износе из става 1. тужбеног захтева Националној служби за запошљавање – Филијали у Београду, све у року од 8 дана по пријему пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка плати укупан износ од 54.100,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности па до коначне исплате, у року од 8 дана по пријему пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3320/20 од 06.11.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1786/18 од 06.05.2019. године у делу става првог изреке за досуђене износе разлике између исплаћене и минималне зараде као и у делу за допринос за обавезно социјално осигурање на износе досуђене у том делу става првог изреке и у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 1786/18 од 06.05.2019. године у преосталом делу става првог изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужена да јој исплати на име разлике између исплаћеног и припадајућег војног додатка од 20% на основну зараду у висини минималне зараде за период од маја 2015. године па до 31.12.2018. године, новчане износе по месецима, са законском затезном каматом, као и захтев за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање на износе из тог дела става првог изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженој на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 18.000,00 динара, а преко досуђеног износа, до траженог, одбијен као неоснован захтев тужене.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, парничне странке су благовремено изјавиле ревизије и то тужена против става првог изреке због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, а тужиља против става другог и трећег изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући дозвољеност ревизије тужене на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена, уколико вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате разлике између исплаћене основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде поднета је 18.05.2018. године, а побијани део

правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужене није дозвољена.

Имајући у виду изложено, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, у делу који се побија ревизијом тужиле, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити се у ревизији тужиле одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је у утуженом периоду била у радном односу на одређено време у својству цивилног лица на служби у ВУ „Дедиње“ на пословима и радним задацима радника за ... у погону ВМА Београд – „...“. Решењима о пријему у службу одређивана јој је основна плата 645 бодова и војни додатак од 15%. Тужена је за утужени период тужилци исплаћивала војни додатак од 15%. Тужилца сматра да јој припада војни додатак од 20%, те тужбеним захтевом, прецизираним на основу налаза и мишљења судског вештака, тражи исплату разлике између исплаћеног војног додатка од 15% и захтеваног у висини од 20%.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужилце налазаћи да је захтев тужилце за исплату разлике у војном додатку основан јер је тужена требало да примени одредбу члана 24. став 1. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, којом је прописано увећање коефицијента за радно место цивилног лица од 20%.

Другостепени суд је оценио да је на правилно утврђено чињенично стање првостепени суд погрешно применио материјално право, због чега је пресуду у овом делу преиначио те је тужбени захтев тужилце за исплату разлике у војном додатку одбио. По оцени другостепеног суда, тужилци не припада војни додатак од 20%, јер се на њу не могу применити одредбе Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, већ тужилци припада војни додатак од 15%, предвиђен чланом 19. став 1. Правилника о расподели добити и зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“ од 10.04.2006. године. Ово стога што је тужена војна установа и даље у процесу трансформације, а док се тај поступак не оконча, према одредбама члана 195. став 2. Закона о Војсци Србије, запослени који раде у тим установама, задржавају права и обавезе из радног односа према Закону о Војсци Југославије. Због тога се у конкретном случају не могу применити Правилник о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, односно Закона о Војсци Србије.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд је оценио да је побијаном пресудом правилно одбијен захтев тужиље за исплату тражене разлике зараде на име војног додатка од 20%.

Одредбама члана 194. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС“ бр. 116/2007, 94/2019), поред осталог, прописано је да цивилна лица на служби у Војсци Србије, даном ступања на снагу овог закона постају војни службеници или војни намештеници (став 1.), и да ће министар одбране у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона донети пропис којим ће уредити поступак превођења из става 1. овог члана (став 4.).

Одредбама члана 195. истог закона прописано је да ће услове, начин и поступак трансформације војних установа које обављају производну и услужну делатност, односно послују по принципу стицања и расподеле добити и права и обавезе цивилних лица на служби у Војсци Србије запослених у тим установама до завршетка трансформације уредити Влада (став 1.), а да до ступања на снагу прописа из става 1. овог члана цивилна лица у служби у Војсци Србије запослена у установама која обављају производну и услужну делатност, односно послују по принципу стицања и расподеле добити, задржавају права и обавезе из радног односа према Закону о Војсци Југославије (став 2.).

Влада је, на основу члана 195. став 1. Закона о Војсци Србије, донела Уредбу о трансформацији војних установа које обављају производну и услужну делатност по принципу стицања и расподеле добити и о правима и обавезама цивилних лица на служби у Војсци Србије запослених у тим установама („Службени гласник РС“, бр. 58/07... 10/13).

Према одредби члана 9а наведене уредбе, цивилна лица запослена у војним установама које обављају производну и услужну делатност по принципу стицања и расподеле добити, до завршетка трансформације тих установа остварују права и обавезе из радног односа у складу са Законом о Војсци Србије, а права на исплату плате, накнада и других примања, као и стамбено обезбеђење остварују у складу са прописима којима се уређује пословање тих установа.

У утуженом периоду још увек није била завршена трансформација ВУ „Дедиње“, па се на плате, накнаде и друга примања запослених у тој установи примењивао Правилник о расподели добити и зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“ од 10.04.2006. године, а не Правилник о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије („Службени војни лист“ бр. 28/11 и 10/17), како погрешно сматра тужиља. Одредбом члана 19. став 1. Правилника о расподели добити и зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“ било је прописано да цивилном лицу у установи припада војни додаток због посебних услова рада под којима врши службу у војсци, а нарочито због учешћа на војним вежбама, логоровањима, маневрима и узбунама, рада дужег од пуног радног времена (члан 96. и 135. Закона о ВЈ), вршења службе у свим условима, као и због других ванредних ситуација проузрокованих потребама борбене готовости и то 15% од основне плате.

По налажењу Врховног касационог суда, правилно је поступио другостепени суд када је применом цитираног члана 19. став 1. Правилника о расподели добити и зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“ делимично преиначио првостепену пресуду у ставу првом изреке тако што је одбио тужбени захтев тужиље којим је тражила да јој тужени исплати војни додатак у висини од 20% прописан чланом 24. став 2. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије.

Имајући у виду све изложено, Врховни касациони суд оцењује да су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права у побијеном делу другостепене пресуде неосновани.

С обзиром на све наведено на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке пресуде.

Одлука о трошковима поступка из става трећег и четвртог изреке је донета применом члана 163. став 2. у вези члана 153. ЗПП, имајући у виду неуспех ревидента у овом поступку.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић